

PROBLÉM: SAMA SE SEBOU

Středa, 09 leden 2008

Ahoj Kudlanko, mám problém a nevím, co si počít... Našla jsem si práci, ve které jsem byla docela spokojená - a na problémy s komunikací s některými jedinci... Ze začátku, po mém nástupu do práce, jsem se snažila komunikovat s kolegy, ale bohužel jsem vždy byla jen na pozici tazatele, kdy jsem sice dostala odpověď, ale rozhovor se nijak dál nerozvíjel....

Poase jsem to tedy vzdala. No a jedna žena mě vysloveně napadala a pomlouvala, že to došlo tak daleko jsem dostala výpověď. Podotýkám, že se s nikým nehádám ani nijak nejsem agresivní. Jenom prostě nejsem v kolektivu oblíbená a protože firma chce správnou partu, která drží pospolu, tak mám padáka. Nevím, co s tím.

Renata ODPOVĚŠ: Milá Renato, ono je to trochu jinak - ty se cítíš ukázněně, ublíženě - ale chyba Ne, nic jsi neprovedla, jen to prostě z tebe vyjde: Jsem otloukánek, vy mi všichni nerozumíte... Hele, dostat se do stmelěného kolektivu není jednoduché, tedy pro lidičky, jako jsi ty rozhodně. Někdo má dar, že je všude hned jako doma, jiný je prostě jaksi mimo a má to o hodně těžší. Pokusím se ti poradit pro případ: vykávej, pozoruj cvrkot. Snaž se být milá i k lidem, ke kterým bys měla být i jen podvědomou averzi. Hele, pár milých slov je nikomu nic neudělalo a spíše otevírají cestu. Než někoho oslovíš, rozvaž to. Dám ti takový malý příklad: V kanclu s tebou bude sedět tlustá hlučná baba, na první pohled ti nepřijemná. Ale co nadějíš se, tam je už osm let, rozhodně má pozici jistě než ty, takže je lepší ji hned první den nepostavit proti sobě. Tak si ji prohlídni a i kdyby byla celá hnusná, najdi si na ní něco, co by se dalo pochválit: třeba obyčejný prstýnek na jejím tlustém pažu. A začni: "Promi, Anežko, ale ty máš krásný prstýnek, stejně jsem jednou viděla u mé kamarádky, není to stará italská práce?" - blábol, já vím, ale když někomu děkneš, něco - cokoliv - milého, tak už trochu olámeš; ty první jedovatý hroty... co ty víš, třeba má strach, že jsi byla přijata jako její náhrada... A pak se zeptej na to, co potěšuješ, usměj se, poděkuj... A občas se - když na to bude vhodná chvíle - máš; zeptat se osobního: "kde si máš udělat kávu, jestli nechce taky..." Hele, myslet si v duchu máš; cokoliv o hnusech děrách, ale minimálně první týden se snaž jen pozorovat a být milá. Pokud budeš potěšovat něco poradit, tak pak určitě mile poděkuj, přidej nějakou příjemnou větu... A hlavně u neber situaci tak, že ta mizerná banda tě mezi sebe nevezme. Však oni taky někdy začali... Kolikrát třeba je člověk také starší, tím hůl si zvyká na nové prostředí, na nové lidi. Snaž se to brát nejen ze svého pohledu ale i z pohledu těch kolem tebe. Když tak se ještě ozvi, ano? d@niela